

Agatha Christie



Vražda v Plymouth Expressu

Splendidum družstvo

3.

VRAŽDA V PLYMOUTH EXPRESSU

Copyright © Agatha Christie, 1924

Translation © Alena Adamcová, 2025

Cover © Splendidum družstvo, 2026

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2026

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-420-2 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-421-9 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-422-6 (PDF)

*1. povídka - The Plymouth Express Affair by Agatha Christie
Převzato z lednového čísla časopisu The Blue Book Magazine z roku 1924*

*2. povídka - The Missing Will by Agatha Christie
Spojené státy: The Consolidated Magazines Corporation (The Blue Book Magazine), 1925*

*3. povídka - The Hunter's Lodge Case by Agatha Christie
Spojené státy: The Consolidated Magazines Corporation (The Blue Book Magazine), 1924*

Všechny tři povídky přeložila Alena Adamcová.

Obsah

Vražda v Plymouth Expressu	4
Ztracená závěť.....	24
Případ vraždy v lovecké chatě	38
DOPORUČUJEME	56

Vražda v Plymouth Expressu

Alec Simpson, námořní důstojník, vystoupil z nástupiště v Newton Abbot do vagónu první třídy Plymouth Expressu. Za ním šel nosič s těžkým kufrem. Chystal se ho hodit na nosič zavazadel, když ho zastavil mladý námořník.

„Není třeba, dejte kufr na sedadlo. Postavím ho tam později. Tady, vezměte si ho.“

„Děkuji, pane.“

Vrátný si vzal štědré spropitné a odešel.

Dveře se s bouchnutím zavřely a dunivý hlas oznámil: „Vlak do Plymouthu odjíždí. Přestup v Torquay. Další zastávka Plymouth.“ Zapískal hvizd a vlak pomalu vyjel ze stanice.

Poručík Simpson jel ve svém kupé sám. Prosincový vzduch byl chladný, a tak zavřel okno. Nepřítomně si povzdechl a zašklebil se. Jaký zvláštní zápach! Připomněl mu čas strávený v nemocnici a operaci nohy. Ano, kupé rozhodně vonělo chloroformem!

Pootevřel okénko a přesunul se na jiné sedadlo, otočené proti směru jízdy vlaku. Vytáhl z kapsy dýmku a zapálil si ji. Simpson chvíli jen seděl, díval se z tmavého okna a kouřil dýmku.

„Odkud se sakra bere ten smrad?“ zamumlal, rozhodně se postavil, sehnul se a nahlédl pod sedadlo.

O chvíli později se nocí rozezněl hlasitý zvonivý zvuk a rychlovlak nouzově zastavil na žádost přijatou na nouzové lince.

„Mon ami,“ řekl Poirot, „pamatuji si, že jste se velmi zajímal o záhadu Plymouthského expresu. Přečtěte si tohle.“

Vzal jsem si vzkaz, který mi hodil přes stůl. Jeho obsah byl stručný a velmi jasný.

Vážený pane,

Byl bych vám nesmírně vděčný, kdybyste mě přijel navštívit co nejdříve.

S pozdravem,

Ebenezer Holliday

Nechápal jsem, co by mohl mít společného s mým zájmem, a tázavě jsem se podíval na Poirota. Když odpověděl, zvedl noviny a nahlas četl: „Včera v noci došlo k hrůznému objevu. Mladý důstojník, vracející se do Plymouthu, objevil pod sedadlem ve svém kupé tělo ženy s probodnutým srdcem. Důstojník okamžitě zatáhl za nouzové lanko a vlak okamžitě zastavil. Bohatě oblečená žena, které bylo asi třicet let, dosud nebyla identifikována.“

A pak četl toto: „Žena nalezená mrtvá v Plymouth Expressu byla identifikována jako ctihodná paní Rupert Carringtonová. Rozumíte teď, příteli? Pokud ne, mohu dodat, že paní Rupert Carringtonová, rozená Flossie Hallidayová, byla dcerou Hallidaye, ocelářského krále Ameriky.“

„A chce se s vámi setkat? Skvělé!“

„V minulosti jsem mu prokázal malou laskavost... v záležitosti týkající se cenných dluhopisů. A jednou, když jsem byl v Paříži, jsem se náhodou ocitl na luxusní recepci, kde jsem si všiml slečny Flossie. Šťastné to ženy! A měla tak krásné věno! Což bylo alarmující. Ano, ano, málem se dostala do problémů.“

„Tak co se s ní stalo?“

„Nechvalně známý hrabě de la Rochefort. Opravdový darebák, jak byste řekl! Nebo, jednoduše řečeno, dobrodruh a lamač srdcí, který přesně věděl, jak si získat srdce romantické mladé dívky. Naštěstí její otec včas vycítil, že něco není v pořádku. Spěšně ji odvezl zpět do Ameriky. O několik let později jsem se dozvěděl o její svatbě, ačkoli jsem se s jejím manželem osobně nikdy nesetkal.“

„Hm,“ řekl jsem, „podle všeho je ctihodný Rupert Carrington zdaleka ne záviděníhodný partner. Na dostizích docela chytře promrhal celé své dědictví a dovedu si představit, že se mu dolary starého Hallidaye hodily. Musím říct, že takový dobře vychovaný, příjemně vypadající, a přesto naprosto nestoudný darebák musel mít problém najít si vhodnou manželku!“

„Ach, ubohá drahá paní!“

„Myslím, že od začátku dal jasně najevo, že ho nepřitahuje ona, ale její peníze. Myslím, že se téměř od začátku shodli, že si budou žít vlastní život. Nedávno jsem slyšel zvěsti, že se věci definitivně směřují k oficiálnímu rozvodu.“

„Starý Halliday není hlupák. Kdyby chtěl, mohl by zavést přísná omezení ohledně toho, jak se její peníze používají.“

„Doufejme. V každém případě vím jistě, že ctihodný Rupert je, jak se říká, ve velmi tísnivých poměrech – nebo, jednoduše řečeno, neustále na mizině.“

„Aha, takže to je ono! Zajímavé. Chtěl bych se zeptat...“

„Můj drahý příteli, zatím mě netrapte otázkami. Chápu, že vás tento případ zaujal. Navrhuji, abyste se mnou jel k panu Hallidayovi. Na rohu je stanoviště taxi...“

Pár minut nám stačilo k tomu, abychom se dostali do luxusního sídla na Park Lane, které si pronajímal americký magnát. Zavedli nás do knihovny a téměř okamžitě se k nám připojil velký muž s pronikavými očima a odhodlaně zdviženou bradou.

„Pane Poirote?“ zeptal se pan Halliday. „Asi nemusím vysvětlovat, proč jsem vás pozval. Četl jste noviny a já nejsem zrovna člověk, co by ztrácel čas. Když jsem slyšel, že jste v Londýně, vzpomněl jsem si na vynikající práci, kterou jste odvedl pro záchranu mého jmění. Nezapomenutelný příběh. Scotland Yard se touto záležitostí zabývá, ale já chci zapojit svého důvěryhodného muže. Náklady mě netrápí. Celý svůj majetek jsem si vybudoval pro svou dceru... a teď je pryč a já jsem ochoten utratit každý cent, který mám, abych dopadl toho zatraceného darebáka, který tohle udělal! Rozumíte? To znamená, že souhlasím s jakoukoli vaší podmínkou a dávám vám naprostou volnost jednání.“

Poirot přikývl.

„Měl jsem, pane, příležitost setkat se s vaší dcerou několikrát v Paříži a rád se této záležitosti ujmu. Nyní vás žádám, abyste mi sdělil důvody její cesty do Plymouthu a jakékoli další podrobnosti, které se vám v tomto případě zdají důležité.“

„No, pro začátek,“ odpověděl Halliday, „nejela do Plymouthu. Plánovala strávit víkend se skupinou v Avonmead Court, vévodském panství ve Swansea. Z Londýna odpoledne odjela ve tři čtvrtě na jednu z nádraží Paddington a do Bristolu dorazila ve dvě padesát. Hlavní vlaky do Plymouthu projíždějí Westbury, ale nejezdí do Bristolu. Tento dvanáctihodinový expres jel nepřetržitě do Bristolu a později zastavoval ve Westonu, Tauntonu, Exeteru a Newton Abbot. Moje dcera si rezervovala soukromé kupé do Bristolu a její služebná cestovala třetí třídou v dalším vagónu.“

Poirot přikývl a pan Halliday pokračoval: „V Avonmead Court se konalo několik plesů, kterých se měla zúčastnit smetánka společnosti, a proto si moje dcera s sebou vzala téměř všechny šperky... v celkové hodnotě pravděpodobně sto tisíc liber.“

„Okamžik,“ přerušil ho Poirot. „Kdo si nechal ty šperky? Vaše dcera, nebo služebná?“

„Moje dcera se o ně obvykle starala sama; nosila je v modré safírové toaletní taštičce.“

„Pokračujte, pane.“

V Bristolu vyšla služebná Jane Masonová na nástupiště s kufry mé dcery a přiblížila se ke dveřím Flossiina vagónu. K jejímu hlubokému překvapení jí dcera oznámila, že se rozhodla nevystoupit v Bristolu, ale pokračovat dál. Pověřila Masonovou, aby odnesla všechna zavazadla do šatny. Jane si mohla dát svačinu v bufetu, a pak počkat na nádraží na svou paní, která se brzy vracela jedním z protijedoucích vlaků. Služebná byla velmi překvapená, ale splnila všechny pokyny. Odložila zavazadla do šatny a napila se čaje. Ale protijedoucí vlaky přijížděly jeden za druhým a její paní se stále neobjevovala. Když přijel poslední večerní vlak, rozhodla se prozatím si zavazadla nevyzvedávat a šla přespat do nejbližšího hotelu. Ráno si přečetla o tragédii a prvním projíždějícím vlakem se vrátila do Londýna.

„Existuje nějaké vysvětlení, proč vaše dcera, tak náhle změnila své plány?“

„V podstatě, z toho, co mi řekla Jane Masonová, Flossie nebyla ve svém kupé v Bristolu sama. Byl s ní muž, který stál vzadu a díval se zadním oknem, takže služebná neviděla jeho tvář.“

„Ve voze byla samozřejmě chodba.“

„Ano.“

„Z které strany přešel?“

„Z nástupiště. Moje dcera stála na chodbě a mluvila s Masonovou.“

„Existují podle vašeho názoru nějaké pochybnosti o tom, že... Promiňte!“ Poirot vstal a opatrně upravil mírně nakřivo víčko kalamáře.

„Požaduji odpuštění,“ pokračoval a znovu se posadil. „Nemohu se klidně dívat na takové rušení. Trochu zvláštnost, že? Chtěl jsem se zeptat, pane, zda pochybujete o tom, že toto, pravděpodobně nečekané, setkání bylo důvodem, tak náhlé změny plánů vaší dcery?“

„Zdá se mi, že je to jediný rozumný předpoklad.“

„Máte nějaké představy o tom, kdo mohl být jejím náhodným společníkem?“

Milionář se na chvíli zamyslel a pak odpověděl: „Ne... Nemám tušení, kdo by to mohl být.“

„Dále... jak bylo tělo objeveno?“

„Objevil ji mladý námořní důstojník a okamžitě spustil poplach. Ve vlaku byl lékař. Prohlédl tělo. Byla zdrogována a poté pobodána. Odhadl, že byla mrtvá asi čtyři hodiny, což znamená, že musela být zabita krátce po odjezdu z Bristolu, pravděpodobně před Westonem nebo mezi Westonem a Tauntonem.“

„A šperky?“

„Toaletní taštička s klenoty zmizela, pane Poirote.“

„Ještě jedna věc, pane. Jména vaší dcery... komu připadne po její smrti?“

„Flossie krátce po svatbě sepsala závěť, v níž odkázala všechno svému manželovi.“

Váhavě se odmlčel a pak pokračoval: „Mohu vám, pane Poirote, sdělit, že svého zetě považuji za bezskrupulózního darebáka a že se moje dcera na mou radu již připravovala na rozvod... bez jakýchkoli komplikací. Otevřel jsem pro svou dceru zvláštní bankovní účet, aby s penězi mohla během svého života hospodařit sama, a ačkoli žili několik let odděleně, zeť ji často žádal o peníze a ona ho neodmítla, raději se vyhnula skandálu. Ale rozhodl jsem se tomu učinit přítrž a moji právníci již zahájili rozvodové řízení.“

„A kde je teď pan Carrington?“

„V Londýně. Myslím, že včera odjel z města a vrátil se až dnes večer.“

Po chvilce přemýšlení Poirot řekl: „Myslím, že to je vše, co víte, pane.“

„Možná byste si chtěl promluvit se služebnou, Jane Masonovou?“

„Pokud vám to nevadí.“

Halliday zazvonil a dal lokaji krátký rozkaz.

O pár minut později vstoupila do místnosti Jane Masonová, úctyhodně vypadající žena s ostrými rysy. Navzdory tragické situaci se nesla s neochvějným klidem, který je obvykle vyhrazen dobrým služebným.

„Mohu se vás zeptat na pár otázek? Chovala se vaše paní včera ráno, než odjela z Londýna, jako obvykle? Možná byla něčím rozrušená nebo zarmoucená?“

„Ne, pane!“

„A v Bristolu se chovala úplně jinak?“

„Ano, pane, vypadala strašně rozrušeně... tak nervózně, že jako by nevěděla, co říká.“

„Co přesně řekla?“

„No, pane, pokud si dobře vzpomínám, řekla: ‘Masonová, rozhodla jsem se změnit své plány. Přihodilo se něco zvláštního... Tedy, nehodlám se odsud dostat. Pokračovat budu dál. Vezmi si zavazadla a nech je v šatně; pak si odpočiň, dej si čaj a počkej na mě na nádraží.’“

„Říkala ‘Počkej na mě tady,’ madam?“ zeptal jsem se.

„Ano. Neopouštějte nádraží. Vráťím se v opačném vlaku. Nevím přesně kdy... možná pozdě večer.“

„Ano, madam,“ odpověděl jsem. Bylo pod mou úroveň klást otázky, ale byl jsem velmi překvapen.

„Tohle chování bylo u vaší paní neobvyklé, že?“ ptal se dál Poirot.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vražda v Plymouth Expressu .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.